

**Odvjetnik
Alen Pešušić**

Vlaška 77
10 000 Zagreb

Tel. 01 4636 828, 4636 819
Fax. 01 4664 610

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Na broj: St-935/13
Zadarska 3
51 000 RIJEKA

Stečajni dužnik: DRD-INTERNATIONAL d.o.o. u stečaju, Šetalište V. Gortana 38,
Umag, OIB:27636389809

Razlučni vjerovnik: GARDEN MAKSIMIR d.o.o., Radnička cesta 45, Zagreb,
OIB: 25738979611, zastupan po direktoru Romeu Krešiću,
koji je na za zastupanje ovlastio odvjetnika Alena Pešušića iz
Zagreba, Vlaška 77

**DOPUNA PRIJEDLOGA RAZLUČNOG VJEROVNICA
ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE
protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl. br. PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g.**

1x-----
Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g. odbijena je žalba razlučnog vjerovnika Garden Maksimir d.o.o. kao neosnovana, te je potvrđeno rješenje Naslovnog suda posl. br. St-935/13 od 14. rujna 2020.g. kojim je određeno, pod toč. I.1., da se iz iznosa kupovnine u iznosu od 92.925.542,00 kn ostvarene prodajom nekretnina upisanih u z.k.ul.br. 5414, 3030, 4783 i 5601 sve KO Umag, namiruju obračunati troškovi unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona u ukupnom iznosu od 23.155.511,07 kn, a pod toč. I.2. tražbina razlučnog vjerovnika u iznosu od 69.770.030,93 kn.

Razlučni vjerovnik je dana 27. studenog 2020.g. već uložio prijedlog za dopuštenje revizije, te ovim podneskom, a unutar roka iz čl. 387., st. 2. Zakona o parničnom postupku, dopunjava svoj prijedlog, a kako slijedi u nastavku.

Razlučni vjerovnik predlaže revizijskom sudu da temeljem čl. 267., st. 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije podnese zahtjev za prethodnu odluku Sudu Europske unije, a budući da postoji sumnja da su odredbe domaćeg prava u suprotnosti sa pravom Europske unije.

Razlučni vjerovnik upućuje na odredbe čl. 254. Stečajnog zakona, za koje smatra da su u suprotnosti sa pravom Eurospke unije. Naime, čl. 254. Stečajnog zakona propisano je:

„Stečajni upravitelj dužan je dostaviti sudu obračun troškova utvrđivanja predmeta razlučnoga prava i troškova njegova unovčenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja o dosudi.

Troškovi utvrđivanja predmeta razlučnoga prava određuju se paušalno u iznosu od 5 % od utška.

Troškovi unovčenja predmeta razlučnoga prava određuju se paušalno u iznosu od 5 % od utška. Ako su stvarno nastali troškovi unovčenja znatno niži ili viši, odredit će se u stvarnoj visini. Ako je zbog unovčenja stečajna masa opterećena porezom, iznos toga poreza pridodaje se paušalu troškova unovčenja odnosno stvarno nastalim troškovima unovčenja.“

Upravo je navedenu odredbu Stečajnog zakona primjenio stečajni sud, a prilikom donošenja rješenja o namirenju, te je primjenom odredbe čl. 254., Stečajnog zakona, utvrdio da u troškove unovčenja stečajne mase spada i PDV u iznosu od 18.950.000,00 kn, slijedom čega je razlučni vjerovnik manje namiren upravo za navedeni iznos.

Razlučni vjerovnik smatra da je takvo postupanje, odnosno odredba čl. 254. Stečajnog zakona, suprotna Direktivi vijeća 2006/112/EZ od 28. studenog 2006.g., a vezano za samu definiciju poreznog obveznika iz čl. 9. Direktive, odnosno suprotan odredbi čl. 12. Direktive. Sporno je naime, tko je zapravo i stvarno obveznik plaćanja PDV-a u smislu čl. 254. Stečajnog zakona, ali je sporna i ravnopravnost sudionika u postupku.

Naime, iako je formalnopravno porezni obveznik stečajni dužnik, a čija je obveza plaćanja PDV-a nastala u trenutku prodaje nekretnine stečajnog dužnika, takvu obvezu ne namiruje zapravo stečajni dužnik iz stečajne mase, već se obveza plaćanja poreza na dodanu vrijednost prelaže na razlučnog vjerovnika, jer se upravo iznos za koji će se razlučni vjerovnik namiriti umanjuje za iznos PDV-a, iako je razlučni vjerovnik, vjerovnik koji ima pravo prvenstvenog namirenja, te na njegovo pravo namirenja, pa i visinu u kojoj će se namiriti ne bi smio utjecati eventualni stečajni postupak. Pored činjenice da razlučni vjerovnik spori da bi uopće nastala obveza plaćanja PDV-a, a kako je to ranije već obrazlagao tijekom postupka, sporna je činjenica može li se PDV uračunati u troškove unovčenja stečajne mase i može li se PDV naplatiti prije namirenja razlučnog vjerovnika koji ima pravo prvenstva namirenja svoje tražbine.

Razlučni vjerovnik smatra da je obveza plaćanja PDV-a zapravo prebačena na razlučnog vjerovnika, jer se mogućnost njegova namirenja umanjuje sukladno utvrđenom iznosu PDV-a, što zapravo znači da on plaća PDV (iako strogo formalno

zakonska odredba naravno tako ne glasi, već bi formalno porezni obveznik ovdje bio stečajni dužnik kao vlasnik nekretnine koja je predmet prodaje).

Razlučni vjerovnik ističe kako se tumačenjem suda prema kojem se obveza poreza na dodadnu vrijednost namiruje u sklopu troškova unovčenja, dakle, prije namirenja razlučnog vjerovnika, **Republika Hrvatska stavlja u povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike, prije svega u odnosu na razlučnog vjerovnika koji bi se po samoj definiciji razlučnog vjerovnika, odnosno po samom smislu i svrsi razlučnog prava, trebao prvenstveno namiriti prije i odvojeno od ostalih vjerovnika. Po samoj definiciji i smislu razlučnog prava, razlučno pravo predstavlja pravo odvojenog namirenja, neovisno o stečajnom ili ovršnom postupku, slijedom čega se pravo razlučnog vjerovnika ne bi smjelo umanjivati zbog eventualne obveze stečajnog dužnika na plaćanje PDV-a, a koja obveza nije ni u kakvoj korelaciji sa samim razlučnim vjerovnikom.**

Takvim se postupanjem krši načelo ravnopravnosti sudionika u postupku, te se izravno utječe na mogućnost razlučnog vjerovnika da namiri svoju tražbinu.

Razlučni vjerovnik nema utjecaja na to tko će bi kupac nekretnina na kojima ima razložno pravo, a prema stavu suda, upravo o tome ovisi visina u kojoj će se njegova tražbina namiriti. Prema tumačenju suda ispada zapravo da razlučni vjerovnik plaća PDV, jer se upravo za iznos PDV-a umanjuje iznos njegova namirenja.

Slijedom svega navedenog, razlučni vjerovnik predlaže uputiti zahtjev za prethodnu odluku, a vezano za odredbu čl. 254. Stečajnog zakona, i njeno protivljenje pravnoj stečevini Europske unije.

U Zagrebu, dana 3. prosinca 2020.g.

Razlučni vjerovnik
Garden Maksimir d.o.o.